

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 149/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátom JUDr. Rastislavom Kaššákom, PhD., Medená 5, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 766/2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Rastislavom Kaššákom, PhD., Medená 5, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 766/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalobkyne účastníčkou napadnutého konania o určenie neplatnosti zmluvy, o ktorej rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 C 766/2008 zo 4. októbra 2012, ktorý dosiaľ nenadobudol právoplatnosť z dôvodu podaného odvolania, o ktorom prebieha odvolacie konanie vedené Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 14 Co 253/2015.

Sťažovateľka v sťažnosti popisuje doterajší priebeh napadnutého súdneho konania a v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ je od roku 2008 žalobcom na Okresnom súde Pezinok (u Porušovateľa) - kde bola podaná žaloba o určenie neplatnosti zmluvy, pričom súdne konanie je vedené pod sp. zn. 4 C/766/2008... Porušovateľ ako súd prvého stupňa v rámci prvostupňového konania rozhodol rozsudkom po prietáhoch a procesných pochybeniach Porušovateľa vo veci až dňa 04. 10. 2012, pričom doteraz nie je právoplatne rozhodnuté vo veci. Vec bola z Krajského súdu v Bratislave vrátená pre pochybenia Porušovateľovi - na Krajskom súde v Bratislave bola pôvodne vedená pod č. k. 14 Co/36/2013. Následne bola vec opätovne postúpená Krajskému súdu v Bratislave v roku 2015 - kde je v súčasnosti vedená v odvolacom konaní na Krajskom súde v Bratislave pod novým č. k. 14 Co/253/2015.

Vo vyššie uvedom konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok (Porušovateľ) pod sp. zn. 4 C/766/2008 vo veci Sťažovateľky ako žalobcu proti žalovaným dochádzalo od roku 2008 ku prietahom v súdnom konaní a k procesným pochybeniam.

V neposlednom rade si dovoľujeme upozorniť aj na vek Sťažovateľky a na jej vážny zdravotný a sociálny stav (vyplýva za podaní Sťažovateľky, ktoré sme priložili v prílohách).

Sťažovateľ podáva sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky s tým, že konaním Porušovateľa došlo k porušeniu základných práv a slobôd Sťažovateľa, pričom práve súdy majú byť garantom, ktorí dbajú na podstatu a zmysel základných práv a slobôd a preto Sťažovateľ žiada, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol i o finančnom zadosťučinení, ktoré sťažovateľ požaduje vo výške 5.000,- EUR. “

Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, priznal jej finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € a úhradu trov konania v sume 312,34 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci

nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy „len“ postupom okresného súdu v napadnutom konaní, čím (jednoznačne) vymedzila aj predmet konania pred ústavným súdom, ktorým je v zmysle citovanej judikatúry ústavný súd viazaný.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03,

IV. ÚS 102/05). Ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02).

V naznačených súvislostiach ústavný súd poukazuje aj ustálené východisko svojej judikatúry, podľa ktorého predstavuje jednu zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy skutočnosť, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedené východisko vychádza z toho, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Reflektujúc uvedené východiská svojej doterajšej judikatúry ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka podala sťažnosť, ktorou namieta postup okresného súdu v napadnutom konaní (10. novembra 2017, pozn.) v čase, keď vo veci už okresný súd rozhodol (4. októbra 2012, pozn.) a zároveň okresný súd vykonal všetky procesné úkony súvisiace s predložením veci odvolaciemu súdu, na ktorom od 14. júla 2016 dosiaľ prebieha odvolacie konanie. Z uvedeného zistenia teda vyplýva, že v sťažnosti označený porušovateľ – okresný súd už v čase podania sťažnosti nemohol porušovať základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keďže v čase doručenia sťažnosti prebieha konanie na odvolacom súde, ktorý sťažovateľka ako porušiteľa svojho základného práva neoznačila (nenamieta jeho postup).

Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení ústavný súd konštatuje, že vo veci sťažovateľky v čase podania sťažnosti už netrval namietaný zásah zo strany okresného súdu, ktorý sťažovateľka označila ako jediného porušovateľa svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo vylučuje, aby mohol po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení označeného základného práva postupom okresného súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2018